

# ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝ ΟΔΩ ΦΛΕΣΣΑ, ΑΡ. 5	ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΗΡΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ Ἀπὸ τῆς Ἰανουαρίου ἕως Ἰουλίου Ἐν τῷ ὄσῳ. ἀρ. 6 Ἐν τῷ ἔσῳ ἀρ. 37 8.	Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ
---------------------------------	---	---

### ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δεύτερον ὄμμα ἢ νεανίς. Προσεῖπτε γονεῖς, προσεῖπτε νέοι ὑπὸ Τιμοθέου Ἰνδοασιαίου. — Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Σταυροῦ, ὑπὸ δ. — Πῶς πρέπει νὰ τιμῶμεν τὰς ἐορτάς καὶ νὰ διαγώμεν ἐν αὐταῖς, ὑπὸ Ἰερωνίμου Οἰκονόμου. — Καὶ ἄλλαι περὶ τιμῆς διακρίσεις, ὑπὸ Μ. Ἰάκωβου. — Ἐκ τῶν τοῦ Χρισστούμου, κατ' ἐλευθέρην μετάφρασιν. Τὸ ἀκατάληκτον τοῦ Θεοῦ. — Γυνὴ καὶ Θεός. — Γονεῖς χειρότεροι παιδοκτόνων. — Γονεῖν πρὸς τὰ τέκνα φλυαρήματα. — Πῶς πρέπει νὰ φερόμεθα πρὸς τοὺς ἁμαρτάνοντας. — Ἡ ὑπεροχὴ. — Τὸ γινώσκειν τῶν μαθητῶν. — Πῶς νὰ διαθέτωμεν τὰ χρήματά μας. — Ἀρχαίων ἀποφθέγματα. — Ποιήματα. — Οἱ διδάζοντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς Ἀναπλάσεως κατὰ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα. — Κυριακὸν Ἀποστολικὸν καὶ Εὐαγγελικὸν ἀνάγνωσμα, ὑπὸ Κ. Δ. Διαλησιῶν.

### ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΘΥΜΑ Η ΝΕΑΝΙΣ

#### ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΓΟΝΕΙΣ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΝΕΟΙ

Θύμα τῆς ἐλλείψεως οἰκογενειακῆς διδασκαλίας καὶ τῆς θεσπευτικῆς ἀγωγῆς, θύμα τῶν κακῶν παραδειγμάτων καὶ τῆς ἐπικρατούσης ἀφροσύνης θεωρῶ καὶ τὴν νεανίδα ἐκείνην, ἡ ὅποια δὲν ἔχει εἰς τὸν νοῦν καὶ εἰς τὴν καρδίαν τῆς τὸ ἰδεῖν τοῦ γάμου ὑπὸ ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἔννοιαν, ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν ἔννοιαν τοῦ ἱεροῦ προορισμοῦ, ἐν ἐν αὐτῇ ὡς σύζυγος καὶ μήτηρ προορίζεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ ἐπιληρῶσῃ ἄλλ' ἰδανικόν τῆς ἔχουσα τὴν ἀφροσύνην τῶν μέσων τῆς γαστρικῆς ἐπιδειξέως ἀποστέρει τὸν νόμιμον γάμον, μὴ πράγματοποιούμενον τοῦ μωροῦ τούτου ἰδανικοῦ τῆς, καὶ ὡς σπανίως πίπτει εἰς τὸ βάρβαρον τῆς δυστυχίας, ἔχρηστον ἑαυτὴν ἢ (κατὰ τὰς περιστάσεις) ἐπιβλαβὴ εἰς τὴν κοινωνίαν καθιστῶσα. Δι' ἐλλείψιν μέσων ἐλευθεριότητος ἐπιδεικτικῆς, δι' ἐλλείψιν μέσων ἀκρασίας ἀκρατήτου, ἐν ἐν εἰς πλανομένην ζητεῖ τὴν εὐτυχίαν αὐτῆς, ἐπιπίπτει τοῦ ἠθικοῦ αὐτῆς προορισμοῦ, καὶ μένει κατ' ἐπιφάνειαν, οὐδέποτε ἐν ἐν ἀσπίσει καὶ ἐκ προαιρέσεως ἀνυπαχώρος.

Ἡ βίον ἐλευθὸν καὶ οἰκτρόν, παρίστανι δὲ ἐν τοῖς ἀνεκ-  
πληρώτοις πόθει τῆς ἀφροσύνης αὐτῆς θέαμα, εἰδεχθῆς καὶ ἄλλιον ἐκτροχασμένον λογικοῦ ὄντος. Θέαμα ἐν ᾧ σασάθρω-

ται ἡ ἠθικὴ οἰκοδομὴ καὶ κέχηται ἢ τῆς ἀρετῆς ἀρμονία, χά-  
ρις εἰς τὴν κινώδη ἐπιζήτησιν μεγάρων καὶ ἀμαζῶν, ἀφρο-  
σύνας ὑπηρετῶν καὶ δαντελῶν. (φρεῖσαι Θεὸ μου!)

Εἶνε ἐνδεχόμενον καὶ νὰ παραδεχθῆ νὰ συζευθῆ μετὰ τι-  
νος ἢ οὕτως οἰκτρώς πλανομένη νεανίς καὶ δὲν εἶνε ἐπὶ τί-  
λους ἀδύνατον νὰ συγκατανεύσῃ τις ἐκ τῶν κατὰ βλάβας  
ἀγροσύνης τὴν ταιαύτων ἐλευθέρων ἀνείρων νεανίδα καὶ νὰ  
συζευθῆ μετ' αὐτῆς εἰ καὶ ἀγνοία δὲν δύνανται νὰ ὑπάρξῃ  
ἐπὶ τοῦ προειμμένου οὐδὲ εἰς τοὺς τυφλοὺς. Διότι αἱ ταιαύ-  
της ἀνατροφῆς νεανίδες εἶνε πάντοτε ἐπιδεικτικῆσαι καὶ ἀγα-  
θὸν τι γρη῏σιον μὴ ἔχουσαι ἐν ἑαυταῖς νὰ ἐπιδείξωσι, κατ'  
ἀνάγκην ἀπολήρητον ἐπιδεικνύουσαι, ὅτι σαφὲς καὶ γελοῖον  
χαρακτηρίζει τὸ ἔλκεν ἠθὸς τῶν.

Καὶ φρικτὸν εἶπειν ἐμὲ καὶ σπουδαϊστάτον ζητήσαι καὶ  
μαθεῖν ὑμᾶς, ὃ ἀναγνώσται, ἐὰν τυχὸν δὲν τὸ ἤξεύρετε, ὅτι  
παρὰ πολλὰς παρατηρεῖται πονηρὰ ἄμιλλα εἰς ἐπίδειξιν, ἐν  
τῇ ὁποῖα ἄμιλλη φεῖνονται περισσότερον παρ' ὅ, τι εἶνε ἐκ-  
τροχασμένη!!

Λοιπὸν, ὡς τὰ πολλὰ, οὐχὶ ἀγνοία, ἀλλὰ ἐθελουσία  
τύφλωσις ἐπάγεται τὴν συγκατάνευσιν εἰς τὴν μετὰ πλανο-  
μένης νεανίδος σύζευξιν. Τῆς δὲ ἐθελουσίας τυφλώσεως  
πολλὰ ἀνάξια τοῦ ἀνθρώπου αἰτία, κυρίως δὲ τὸ χροῖμα.

Τὶ δὲ δυστυχία εἰς ἀμφότερα, τὰ ἀμειβόμενα ἀπατηθέντα  
πρόσωπα καὶ συζευθέντα!... Δεῖται ἀμειβόμενα τὴν ἀπάτην,  
διότι ἀπάτῃται μὲν ὁ νέος ὑπὸ τῆς λάμπειας τοῦ χρυσοῦ ἢ  
ὑπὸ ψεύδων καὶ ἀπατηλῶν πλεονεκτημάτων ἐκθραμβούμενος  
καὶ παρασυρόμενος, ἀλλ' αὐταπατᾶται καὶ ἡ νεανίς ἢ μάλ-  
λον αἰ γρη῏σιώτερον ἔχουσα τὰ πάσης αὐτῆς γονεῖς, διότι θέ-  
λου καὶ λησμονοῦν, ὅτι ὁ νεανίας, σύζυγος ἢ τέλος πάντων  
ὁ σύζυγος μὴ βραδύνας νὰ πληροφορηθῆ ἐκ τοῦ σύνεγγου  
καὶ εἰς τὰ πράγματα καὶ εἰς βάρος του τὸ ἀνοικονόμητον,  
τὸ ἀνυπόφορον, τὸ ἀπεχθὲς καὶ τὸ ὀλέθριον τοῦ ἐγώιστικοῦ  
τύπου ὑπὸ τοῦ ὁποῖου δεῖνός καὶ ἀθεράπευτα πάσχει ἢ ἐπι-  
δεικτικῶς σύζυγός του, ψυχραίνεται, εἰς σύγχυτον φρενῶν  
περιέρχεται καὶ τὸ δυστυχιστότερον τῶν ὄντων ἑαυτὸν ἐν-  
νοεῖ.

Φυσικῶς, ἐν τῇ ἀσφορίᾳ του τῇ ἀπεριγράπτῳ καὶ τῇ

κατασκευάζει μαζία του τη υπολινθάνουση, καθ' ὅσον τῶν στοιχείων ἐπιτίθεται ἀνεύρετον ἀνακούφισιν ζητῶν. Θέλει νὰ εὐρη πρόσωπα τῆς ἐκδικήσεώς του ἔστω καὶ φανταστικῶς, ἵνα λάβῃ ἐκρηγῆ ἐναντίον των καὶ ἀνακουρισθῆ. Τὸ δὲ πρῶτον, ὅπερ ἀληθῶς καὶ πραγματικῶς συναντᾷ καὶ εἰς ὃ περιορίζεται τὴν ἐκρηγῆ τῆς ἐκδικητικῆς μαζίας του διὰ τὴν ἀπάτην του καὶ τὴν δυστυχίαν του, εἶνε αὐτὸ τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, ὅπερ ἀνὰ χεῖρας κρατᾷ. Εἶνε ἡ τετυρωμένη καὶ ἔργους καὶ λόγους διαρκῶς παραληροῦσα σὺζυγία του. Ἄλλοιμόνόν της !!! Καὶ μάλιστα ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκείνου κατὰ τὸν ὅποιον εἰς τὰ πράγματα θὰ γίνῃ κατὰδῆλον, ὅτι εἰς τὸν βωμόν τῆς ἀπληστίας τῆς ἐθυσίωσθαι πάντα τὰ ἐκθιμώσαντα καὶ παρασῶραντα χρήματα. Ἄλλοιμόνόν της ! Καὶ ἀλλοιμόνόν του ! Διότι κατ' αὐτῆς ἐκρηγνύμενος καὶ ματωρῶς ἐκδικούμενος καθ' ἑαυτοῦ ταῦτα πάντα πράττει. Ἐλαίπωρε ἄνθρωπε !!!

Καὶ ἡ τῆς τοιαύτης σὺζυγίας οἰκογένεια ; οὔτε λόγος νὰ γίνεταί.

Καὶ τέκνα ; Καὶ οἰκογενειακὸς βίος ἐπὶ ἀρχὴν ὀρθοκείας καὶ ἠθικῆς σεμνοπρατείας καὶ ἀρετῆς ; Καὶ εὐδαιμονία ; Καὶ ψυχικὴ γαλήνη ; Καὶ ἀληθῆς οἰκογενειακὴ χαρὰ ; Καὶ οἰκογενειακὴ λατρεία ἀμοιβῆς ; — Καὶ οἰκογενειακὴ ἀγάπη ; λέξεις κεναί, λέξεις ἄγνωστοι. Σκότος καὶ συμφορὰ. Θλίψις καὶ μαρτύριον. Πτώσις καὶ ἀπώλεια. . . .

Προσέξατε γονεῖς. Προσέξατε νεοί. Ζητήσατε ἀρετὴν εἰς τὴν νεανία, τὴν ἐπίδοξον σὺζυγίαν σας. Ζητήσατε σεμνότητα, αἰδῶ ἀνυπόκριτον ὀρθοκείαν, ὀρθοκείαν, ὀρθοκείαν. Διότι γυνὴ ἄνευ ὀρθοκείας πίστεως, ἥτις ἄνευ τῆς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἐγκαρδίου ἐκάρτησώς της τῆς *κατασκευῆς*, ἀδύνατον, ἀδύνατον εἰς τὸν παραμικρὸν πειρασμὸν νὰ μὴ ἀποβῆ τερατώδους κακοουργίας ὑπαρξίς. Καὶ τὸ πρῶτον θύμῳ της θὰ εἰσθε σεις. Κἂν ἴδῃ τὰ πλοῦτή τοῦ κόσμου θέσητε πρὸ τῶν ποδῶν της· κἂν ἴδῃ τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς θέσητε εἰς τὴν ἐξουσίαν της καὶ τὴν διάθεσιν της· κἂν εἰς βίῃς τὰς ἀξιώσεις της ἀνταποκρίνητε, *τίποιε; ἴδῃ χαρίματα.*

Ἐὰν μὴ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς ἔχῃ διαρκῆ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἠθικότητα διορκῆ καὶ γνήσια, ταῦτα δὲ κατ' ἔμπνευσιν ἐν τῆς πίστεως τῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τῆς ἀνελλιπούς τῶν ὀρθοκείων της καθηκόντων πληρώσεως, ἴδῃ μάταια, ἴδῃ χαρίματα. Σὲ μὴ στιγμὴ πειρασμοῦ ἰσχυροῦ τοῦ μαριώδους τῆς φιλαρεσκείας καὶ τῆς ἐπιδειξίως πάθους της, ἴδῃ τὰ λησμονεῖ καὶ ἀναδεικνύεται τὸ ἀγνωμονέστατον ἐπὶ τῆς γῆς ὄν, ἡ εἰδεχθεστάτη καὶ κακοεργότατη ὑπαρξίς.

Καθὼς πάλιν ἀνατραφεῖσα ἐν φόβῳ Θεοῦ καὶ ἀσκηθεῖσα ἐν τῇ ἀρετῇ καὶ τῇ σεμνότητι καὶ τῇ κατανόησει τοῦ ἴδιου προορισμοῦ, ἀναδεικνύεται θεία ὑπαρξίς, ἐπίγειος ἄγγελος, αὐράνιος πηγὴ παραγωγίας καὶ χαρᾶς, εὐδαιμονίας ἀληθοῦς καὶ οἰκογενειακοῦ ὕψους καὶ πνευματικοῦ πλοῦτου ἀσφαλούς καὶ διαρκούς.

**Προσέξατε νεοί.**

Τὸ κάλλος, ὁ ὕψιστος πλοῦτος, ἡ κατὰ κόσμον μόρφωσις, ὅλα δὲ ἡ γνῶσις γλωσσῶν ξένων, τὸ ἐπὶ κλειδοκωμῆδου καὶ ἰσχυρῶν τῶν χειρῶν, ἡ ἰκανότης τοῦ γινώσκειν τοὺς της

πολυτελείας συρμούς, αἱ γελοῖαι ἐπιτηδεύσεις, αἱ μωρόταται ξενικαὶ ἀπομιμήσεις, τὰ τοιαῦτα, ὑπάρχοντα κτήμα καὶ ἠθικὴ περιουσία μίαν νεανίδος ἄνευ ὀρθοκείας πίστεως καὶ ἄνευ ἀρετῆς καὶ ἠθικότητος, εἶνε ὀλέθριον ὄλεθρον.

Ἀνοίξατε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἴδετε. Προσέξατε καὶ εἰς φυγὴν τραπήτε, διότι δύνασθε πολὺ καλὰ νὰ ἐνοήσητε τί θὰ πάθητε ἐὰν σὺν τῷ δολώματι καὶ τῷ ἄγκιστρον καταπίητε. Ποῦ θὰ συρῆθε. Ποῦ θὰ πέσητε. Τί σὰς περιμένει. Λέγομεν εἰς σὰς προσέξατε, καὶ ἐπανερχόμεθα εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ θύματος θρήνον μας.

Τὸ θῦμα τοῦτο τῆς ἀτάκτου καταστάσεως, τῆς ἠθικῆς ἀποκτεινώσεως τὸ πνεῦμα ἐλευθερίου ἀνατροπῆς, καὶ τῆς γυναικείας παιδεύσεως τῆς ὑποτροφοῦς τὸ μικροβίον τοῦ ἐγκυστικοῦ τύπου, τὸ θῦμα τῶν μυθιστορημάτων, κινεῖ εἰς οἶκτον καὶ ἐμπνέει τὴν θλίψιν εἰς τὴν ψυχὴν παντὸς τοῦ γινώσκοντος τὸν οὐράνιον τοῦ ἀνθρώπου προορισμὸν, τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν, δι' ἧς ἀρχικῶς περιέβαλεν αὐτὸν ὁ Θεὸς καὶ εἰς ἣν, ἐπὶ τῆς ἀμαρτίας ἐλευθερώσεως, ἀνύψωσεν ὁ Θεὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου Σωτῆρ.

Κινεῖ εἰς οἶκτον καὶ ἐμπνέει τὴν θλίψιν, διότι δὲν ἀπόλυται μόνον μίαν ψυχὴν, ἀλλὰ καθίσταται ἀχρηστος ἡ πολὺ ἐπιθλαθὴς μίαν μήτηρ. Κατοδικάζεται εἰς τὴν ἀτιμίαν τὸ τιμιώτατον, καὶ ἐξευτελιζεται εἰς μηδαιμνότητα ὁ ἠθικὸς πάσης χριστιανικῆς κοινωνίας παράγων.

Ναί· οἰκτεῖρατε, κύριοι κακολόγοι σεμνότητος, τὸ θῦμα τοῦτο τῆς ἀστοργίας σας καὶ τῆς ἀφιλοκαρίας σας, ἀλλὰ καὶ θρηνησατε τὰς κοινωνίας ἐν αἷς πολλὰ εὐρίσκατε τοιαῦτα θύματα. Τὸ θῦμα θὰ ἀπέλθῃ θάττον ἢ βράδιον εἰς τὴν κρίσιν ἀλλὰ καὶ τὸν ἔλεον τοῦ καρδιογενέστου καὶ παντεπόπτου Θεοῦ. Ἀλλὰ προσέξατε, διότι πρὸ τῶν ποδῶν σας ἔνθα ἐπάτησε ζῶν, ἠολόγηθ βράβαρον ἠθικῆς ἀπωλείας εἰς ὃ θὰ πέσουν τὰ τέκνα σας συμπαρασῶροντα ἄτιμον πλεον τὸ ἄλλοτε ἐνδοξον ὄνομά σας !

Ἐν ἀντιθέσει, τιμὴς καὶ μακαρισμοῦ ἀξία εἶνε ἡ ἐκ προαιρέσεως καὶ χάριον τῶν πνευματικῶν μένουσα ἄγιμος ὅσπερ καὶ ἡ ἐν ἠθικότητι καὶ ἀρετῇ ἀνατραφεῖσα νεανίς, ἡ ἐαυτὴν εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ γάμου ὑποβάλλουσα καὶ ἔχουσα εὐκρινῆ τὴν πρόθεσιν καὶ τὴν προθυμίαν νὰ καταστῇ σὺζυγος πιστῆ καὶ ἐνάρετος, μήτηρ δὲ καὶ οἰκοδέσποινα μετ' αὐταπαρνήσεως τὰ ἐαυτῆς καθήκοντα ἐπιτελοῦσα.

Ἀλλὰ πρὸ πάντων μακαρισμοῦ ἀξία εἶνε ἡ κοινωνία, ἐν ἣ αἰ πλεῖσται τῶν νεανίδων ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀληθοῦς ὀρθοκείας καὶ τῆς κατὰ ταύτην ἠθικῆς ἀγωγῆς μορφοῦνται ἐν ἀγνότητι εἰς μητέρα ἀφρόνας καὶ ἀληθῶς ἐν πᾶσιν ἐναρέτους καὶ σοφάς.

Λαμβάνομεν ἐν ταῖς χαρακτηρισμοῖς ἡμῶν τοὺς ἐξέχοντας τύπους καὶ ἀφίεμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν τοὺς δευτερεύοντας καὶ ἐν γένει κατωτέρους, διότι καὶ ἐκεῖνοι καὶ οὗτοι ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀρχῶν τῆς μωρᾶς ἰδιοτελείας διεπόμενοι, τὴν αὐτὴν εὐθύνην ὑπέχουσιν ἀπέναντι τῆς θείας δικαιοσύνης καὶ τοῦ νόμου τῆς ἠθικότητος, τὴν αὐτὴν εὐνοχίαν ἀπέναντι τῆς πατρὸς ἡμῶν, τὴν ὅποιαν τὸ κατ' ἑαυτοὺς εἰς ἀποσύβην καὶ καταστροφὴν ἄγουσιν.

**Τεμὴθ. Ἀναστασίου**

**Η ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ**

Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν θεολογικῶν γραμμάτων ἐν Ἱεροσολύμοις, τὴν περιφανέστεραν θέσιν, ἐν ταῖς νεωτέροις ἰδίαις χρόνις, ἤρξατο καταλαμβάνουσα ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Σταυροῦ, ὑπὸ τὴν ἱεράν προστασίαν τοῦ ἀγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ διατελοῦσα. Ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς, παρὰ τὴν ἁγίαν Πόλιν, Μονῆς, προσλαβοῦσα τὸ ὄνομα αὐτῆς ἡ Σχολὴ αὕτη, ἀριθμεῖ τῆς ὑπερπεσσαρακοτατῆ βίον, ἀλλὰ βίον ἀνωμαλίας πλήρη, διακοπτόμενον ἐκάστοτε ὑπὸ τῆς ἀνάγκης, ἐπιφαινομένης ὑπὸ τὴν ποικίλην καὶ ἐκάστοτε παραλλάσσουσαν αὐτῆς μορφήν, καὶ δὴ τὴν ἐπικρατεστέραν, τὴν οικονομικὴν. Ἀλλ' ἀποσβεσθείσης τελευταίως τῆς κακῆς ταύτης ὕψεως τῆς ἀνάγκης, διὰ τῆς μεγαλοδωρίας καὶ μεγαθυμίας τοῦ μεγαλοπράγμονος, ἀληθῶς, Σκευοφύλακος τοῦ Ἁγίου Τάφου ἀρχιμανθροῦ Βύθθυμου, ἡ Σχολὴ, ἀπὸ τῆς πρὸ πενταετίας αἰτίας αὐτῆς ἀνασυστάσεως, διήνοιξεν ἑαυτὴν σταδιοδρομίαν εὐρείαν, ἐν ἣ πᾶν πρόσκομμα φαίνεται αὐτῇ ὡς ἄλλα ἀπλήρ παιδείας.

Οἱ ἐν Ἱεροσολύμοις εἰδότες τὸν βίον τῆς Σχολῆς ταύτης, ἐν τε τῷ παρελθόντι καὶ τῷ παρόντι χρόνῳ, λέγουσι συνήθως ὅτι αὕτη εὐρηται ἤδη ἐν τῷ χρυσῷ αὐτῆς αἰῶνι. Καὶ ἀληθῶς οὐδεμίαν λέγει τις ὑπερβολὴν ἰσχυρίζομενος, ὅτι οὐδέποτε παρ' ἡμῶν, ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἀνατολῇ, ἐλειτούργησεν ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ οὕτως, ὡς νῦν θαυμαστῶς λειτούργει ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Σταυροῦ, ὑπὸ τὴν καθηγεμονίαν τοῦ Γερμανοῦ Βασιλέως, Μ. Ἀρχιεπισκόπου τῆς Βουλγαρίας Ἱεροσολύμων, περιουσιάζομενον ὑπὸ τοῦ ἐνθέρμου ζήλου τοῦ προτομάρχου Ἀρχιεπισκόπου. Ἐξισφαλισθείσης οικονομικῶς τῆς Σχολῆς διὰ τῆς θαυμάστου προστασίας τοῦ Βύθθυμου, μεγάλου προστάτου τῶν θεολογικῶν γραμμάτων, διὰ τῶν ἀόκνων μεριμνῶν τοῦ Σχολάρχου ἐγκαθιδρύθη ἐν αὐτῇ τάξις παραδειγματικωτάτη, βίος πνευματικὸς καὶ ἠθικὸς, ἐπὶ ὑγιεστάτων βάσεων, τελειούμενος καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Τῷ παραδειγματικῷ τοῦ Σχολάρχου κατακολουθοῦντες οἱ καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς μετέβαλον μετ' αὐτοῦ ἄρδην τὰς διδασκαλικὰς νεκρὰς συνήθειας τῆς ἀκόπου ἀλλὰ καὶ ἀνωφελούς ἄνευ ζωῆς καὶ κινήσεως διδασκαλίας, ἐνεψύχωσαν διὰ φιλοτίμου ἐπιμελείας καὶ μελέτης τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν, καὶ οὕτω κατέστη ἡ Σχολὴ τοῦ Σταυροῦ, ἐν μέσῳ τῆς κυκλοῦσης αὐτὴν βραχυδόξου ἑρήμου, ὁμοία κυψέλῃ, ἐν ἣ πάντες ἐργάζονται, ἐν ἣ περιθωρεῖ πανταχῶθεν ἡ πνευματικὴ ὄρασις.

Καὶ ὅπως τις λάβῃ ἐννοίαν ἔστω καὶ ἀμυδρὰν τῆς ἐξόχου ταύτης πνευματικῆς κινήσεως, ἀρκεῖ νὰ διεξέλθῃ τὰς ἐτησίως ἐν ἴδιῳ βιβλίῳ δημοσιευομένης πράξεως τῆς Σχολῆς. Ἐὰν δὲ καὶ ἐπισκεφθῇ αὐτήν, θὰ αἰσθανθῆ ἀληθῶς ἀπροσδόγητον ἐκπληξίν. Ξένος καθηγητῆς τῆς Θεολογίας παραστάς ἐφέτος ἐν ταῖς ἐξετάσεσι τῆς Σχολῆς καὶ παρακολουθήσας αὐτῆς τὰς ἐκτάκτους προόδους, ἐν ἐθουσιάζει αὐτοῦ λόγῳ παρέβαλε τὴν Σχολὴν πρὸς ἐν μέσῳ ἑρήμῳ θάλλουσαν ὅσιν, εἰς ἧς βέβη ὅμοι ἀληθοῦς ζωῆς καὶ ὑγιαινώσεως διδασκαλίας. Μαθηταὶ εὐσχήμονες καὶ σοβαροὶ τὸν βίον, τὸ ἦθος, τὰς σκέψεις, ἐν ταῖς προφορκαῖς καὶ ἰδίως ἐν ταῖς

γραπταῖς ἐξετάσεσι καὶ τοῖς γυμνάσμασιν αὐτῶν καταμαρτυροῦντες ἐκτάκτους προόδους, προκαλοῦσας τὸν θαυμασμὸν ξένων καθηγητῶν, μαθητῶν, παρ' ὧν ἀπαιτεῖ ἡ Σχολὴ ὅπως ἐν πᾶσιν ἀριστεύουσι, οὗτοι ἄλλοις ἀμειλίχως ἐκβάλλει αὐτοὺς τοῦ καταλόγου τῶν μαθητῶν, ἐμπνέουσιν ἀληθῶς παρήγορον ὄλιον συναίσθημα ἐν τοῖς καιροῖς τοῦτοις τοῖς πνεύματι τῆς παρ' ἡμῶν πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς στεριώσεως.

Καὶ ἡ Σχολὴ αὕτη μόλις εἰσέρχεται εἰς τὸ ἔκτον ἔτος ἀπὸ τῆς ἀνασυστάσεως αὐτῆς. Ἡ ἀγάπη, ἡ ἀξιοῦται παρὰ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καὶ τῶν λοιπῶν Ἀγιοσφαιτῶν Πατέρων, ἡ γενναία καὶ θαυμάσια προστασία τοῦ μεγάλου αὐτῆς χορηγοῦ, ἡ αὐταπάρνησις τοῦ Σχολάρχου, ἡ ἐπιζήλος φιλοτιμία καὶ ἄοκνος ἐργασία τῶν καθηγητῶν αὐτῆς, ὁ πνευματικὸς καὶ ἠθικὸς καταρτισμὸς τῶν μαθητῶν, καὶ καθόλου ὁ μέχρι τοῦδε βίος αὐτῆς, εὐδοκούντος τοῦ Ὑψίστου, ἐγγυῶνται εὐρὴ καὶ θαυμαστῶς μέγα τὸ μέλλον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ. Α.

**ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΙΜΩΜΕΝ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΓΩΜΕΝ ΕΝ ΑΥΤΑΙΣ**

Πολλοὶ χριστιανοὶ καταγίνονται ἐπίσης περὶ τὰς βιοτικὰς αὐτῶν τύχας καὶ ἐργασίας, καθὼς ἐν ἑλλάδι, ὅστω καὶ ἐν ταῖς ἐπισημοῖς ἡμερίαις τῶν εορτῶν, αἰτινὲς εἰσιν ἀφιερῶμεναι εἰς δόξαν Θεοῦ, εἰς διδασκαλίαν τῶν χριστιανῶν, καὶ τιμὴν τῶν ἁγίων, τῶν κατ' ἔχρος τοῦ Χριστοῦ βασιδάντων, καὶ τὴν αὐταπάρνησιν Αὐτοῦ μιμησαμένων, καὶ παρὰδειγμα γινόμενων, καὶ ἐμπρακτος διδασκαλία τοῖς ἐπιγενομένοις χριστιανοῖς. Ἐπίσης ἐνασχολοῦνται εἰς τὰς ἐμπορίας αὐτῶν καὶ τὰ ἐργόχειρα πεπαρησιασμένους, χωρὶς ὁπωσοῦν νὰ συστέλλωνται ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ νόμου, ὅστις κελεύει νὰ ἀγαθῶμεν τὰ σάββατα, τούτεστι νὰ τιμῶμεν μετὰ τῆς προσδόσης εὐλαθείας τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, αἱ ὅποιαι, οὕσαι διαταγματῶν ἀποκλειστικῶς εἰς λατρείαν τοῦ Ὑψίστου, καὶ πρὸς εὐχαριστίαν τῶν πρὸς ἡμᾶς ἀπέβρων Αὐτοῦ δωρῶν καὶ εὐεργετημάτων, ἀπαιτοῦσιν εὐλόγως τὴν ἀπὸ τῶν σωματικῶν καὶ βιοτικῶν ἔργων παντελῆ ἀργίαν τε καὶ κατὰπαυσιν.

Πρόφασιν δὲ προβάλλουσιν οἱ ἀνέορτοι οὗτοι χριστιανοί, ἰκανὴν, ὡς ὑπολαμβάνουσι, νὰ τοὺς δικαιώσῃ, τούτεστι τὴν χρεῖαν. Προβάλλουσι δὲ ταύτην, ὡς ἐγώ, στοχάζομαι, ὡς τι περικάλυμμα τῆς ἐαυτῶν ἀνευλαθείας καὶ ἀθεοφοβίας. Ἡ δὲ χρεὶα εἶναι (ὡς λέγουσι) νὰ κερδίσωσι τὸν ἐπιούσιον ἄρτον πρὸς διατροφήν αὐτῶν καὶ τῶν οἰκείων — Ἐὰν τόση πραγματικῶς ὑπάρχῃ καὶ παρίσταται ἡ ἀνάγκη, φθάνουσα ἕως καὶ αὐτῆς τῆς τοῦ ἐπιούσιου ἄρτου ἐνδείας τε καὶ στερησεως, ἐγὼ πολὺ νὰ εἶπω, ὅτι μετὰ τὴν θερμὴν καὶ γνήσιαν τῷ Θεῷ προσερχθείσαν λατρείαν, καὶ εὐχαριστίαν καὶ δέησιν, συγγνωστὸν ὁπωσοῦν θὰ ἦτο, ἔτι καὶ ἐν εορταστικῇ ἡμέρᾳ, νὰ ἐπιμεληθῇ ἐνλίπε ὁ χριστιανὸς τὸ ἔργον αὐτοῦ, στενοχωρούμενος νὰ προσβῆσθῃ τὴν ἀπόλυτον αὐτοῦ χρεῖαν καὶ ἀνάγκην πρὸς συντήρησίν του. — Διαφέρει πλεῖ ἢ ἐν πνεύματι λατρεία τοῦ χριστιανισμοῦ ἀπὸ τῆς τοῦ ἰουδαϊσμοῦ δουλικῆς παρατηρήσεως. Ἀλλ' ὅταν ὁ ἐπιούσιος ἄρ-

τος εις τὸν χριστιανὸν εὐρίσκειται καὶ ζητῆται ὁ ἄρτος ὁ περιττός, ὅταν λείπῃ ἡ ἀνάγκη, καὶ ἀπαιτῆται ἡ τρυφή, ὅταν ὁ χριστιανὸς τὸ πλὴν τοῦ κοίτου καταναλώσῃ εἰς ἔργα, ἢ κακίας, ἢ ματαιότητος, ἢ προφασιολογία τότε τῆς χρείας δὲν ἔχει τόπον, ὅχι, οὐδ' αὐτὸς οὐδ' αὐτὸν ἔχει χῶρον ἢ ματαιὰ σκέψις τῆς προφασιολογίας ταύτης. — Αἱ ἑορταὶ πρέπει νὰ τιμῶνται καὶ ἀγιάζωνται, ἢ ὀρθότερον καὶ προφερέστερον εἰπεῖν, πρέπει νὰ δοξολογηθῶσι ὁ Θεὸς καὶ νὰ μεγαλυνῶνται πάντοτε μὲν, ἐν παντὶ τόπῳ καὶ πάσῃ ὥρᾳ, ἀλλ' ἐξαιρέτως «ἐν εὐσήμεν ἡμέρᾳ ἑορτῆς Αὐτοῦ.»

Ὁ Θεὸς ὁ ἄπειρος τὴν φύσιν, ὁ ὑπερούσιος, ὁ ἐκτός χρόνου καὶ τόπου ὑπάρχων, ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν ἀνεμνηστικῶς καὶ ἀκαταλήπτως, ἠθέλησε καὶ διέταξε νὰ λατρεύηται καὶ δοξολογηθῆται ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ ὀρισμένῳ, ὅπως ὁ πεπερασμένος ἄνθρωπος δυναθῆ, οὕτως εἰπεῖν, νὰ ἔρχηται εἰς προσωπικὴν σχέσιν καὶ ἀντάμωσιν μετ' αὐτοῦ. — Ὁ καθωρισμένος τόπος εἶναι ὁ ναός, ἐν ᾧ τελοῦνται τὰ μυστήρια, καὶ μάλιστα τὸ ἐξαιρετικὸν καὶ ὑπερφύσιν μυστήριον τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἡ θεία εὐχαριστία, ἣτις τυγχάνει οὕσα ἢ πλήρης καὶ ἀληθῆς λατρεία τοῦ Θεοῦ, ἣς ἦεν σωτηρία οὐχ ὑπάρχει· εἰς τοῦτο δὲ τὸ θεῖον ἐντευκτήριον ὀφειλόμεν ὅμοιου, ὡς ἄγγελοι ἐν οὐρανῷ, νὰ παρουσιαζώμεθα καὶ συμπαριστάμεθα ὡς τέκνα τοῦ αὐτοῦ πατρὸς, ὡς ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, ὡς θεογενῆς τις οἰκογένεια, μεγίστην ζῆλον ἠγούμενος ἐκαστος χριστιανὸς τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ ἐντεῦθεν. Ὁ δὲ καθωρισμένος χρόνος εἶναι ἡ ἑορτὴ, ἐν ᾗ ἐξαιρέτως καὶ ἀποκλειστικῶς πρέπει νὰ ὑμνῆται καὶ δοξολογηθῆται ὁ Θεός. Καὶ καθὼς ἐντὸς τοῦ ναοῦ ὀφειλόμεν νὰ εἰσερχώμεθα καὶ νὰ ἱστάμεθα εὐλαβῶς μετὰ προσοχῆς καὶ ἀφροσύνης ἀκλονήτου, προσέχοντες ἀπερισπάστως εἰς τὰ ἐν αὐτῷ τελούμενα καὶ λεγόμενα, οὕτω καὶ ἐν τῇ ἑορτῇ ὀφειλόμεν εὐλαβῶς καὶ θαρσεύτως νὰ διαγίωμεν, μὲν ἄνουςιον πράττοντες. Ἐπειδὴ καὶ ὁ τόπος ἐκεῖνος, καὶ ὁ χρόνος οὗτος εἰσὶν ἀπερισπαστοὶ εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ οὕτως εἰπεῖν, εἰς συνέντευξιν θεῶν καὶ προσωπικὴν ὁμιλίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ. Καὶ καθὼς παρουσιαζόμενοι ἐνώπιον ἐπιγείου βασιλείως, προσέχοντες νουνεύοντες, καὶ κανονίζομεν ὅσον δυνάμεθα εὐπρεπέστερον καὶ τὸ βᾶδισμα καὶ τὸ νεῦμα καὶ ἐν γένει τὴν σωματικὴν ἡμῶν στάσιν, οὕτω πολλῷ μᾶλλον ὀφειλόμεν, ἐὰν ἔχωμεν ἀληθινὴν πίστιν, θαυμάσιως νὰ διαγίωμεν παρουσιαζόμενοι ἐνώπιον Κυρίου Παντοκράτορος ἐν τῷ ὀρισμένῳ τόπῳ καὶ χρόνῳ. — Ὁ Θεὸς εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας, ὅτε τὸ μᾶννα τὸ ἀπ' οὐρανοῦ ἐπέμπεν αὐτοῖς πρὸς διατροφὴν, διέταξε νὰ μὴ ἐξέρχωνται κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐν τῷ σαββάτῳ καταπαύσεως πρὸς συλλογὴν μᾶννα. «Ἐξ ἡμέρας συλλέξατε, τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ Σάββατα.» Καὶ ὁ χριστιανός, ὅστις ἀθετεῖ τὰς ἑορτὰς τῆς ἐκκλησίας, ἀκολουθῶν ἐν αὐταῖς καὶ συνεχίζων τὰς βιοτικὰς αὐτοῦ τύχας καὶ ἐργασίας, δὲν εἶναι ἀνεύθυνος· παραβλέπει οὕτως ἐντολὴν θεῶν, ἀποβλέπων εἰς ἀνθρωπίνην πρόσκαιρον ὠφέλειαν. Ἄλλ' ὅμως καὶ κατὰ τὰ δύο λανθάνεται ζημιούμενος. Κατ' ἐκεῖνο, ζῆμια ψυχῆς, διότι ὑποπίπτει εἰς κῆρυκα τῆς πρὸς τὸν Ποιητὴν καὶ εὐεργέτην αὐτοῦ ἀγνωμοσύνης καὶ ἀχα-

ριστίας. Κατὰ τοῦτο δὲ, ματαία ὠφέλειαι ἐλπῆς καὶ ἀκερδῆς ταλαιπωρία τοῦ σώματος· διότι ἀπὸ τοῦ κόπου τῆς ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐργασίας οὐδένα καρπὸν λαμβάνει, οὐδὲν ὄφελος. «Ἐξήλθον τινὲς (τῶν Ἰσραηλιτῶν) ἐκ τοῦ λαοῦ, καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ συλλέξαι.» ἀλλὰ τί ὠφελήθησαν; οὐδέν. «Καὶ οὐχ εὗρον» ἐπέστρεψαν ἔχοντες τὸ Γομόρ εἰς χεῖρα κενόν. Ὅμοιος καὶ τινες τῶν χριστιανῶν ὑπολαμβάνουσιν ὅτι ἐπιστρέφουσιν ἐν ἑορτῇ ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς ἢ ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου μετὰ τινος κέρους, θαρροῦσιν ὅτι, ἐπειδὴ συνεφώνησαν μίαν πραγματείαν, ἐπώλησαν ἐν τι μέρος, καὶ ἐτόνηξαν ὀλίγα ἀργύρια, θαρροῦσι, λέγω, ὅτι ἐκέρδιον κάποιον τι καὶ ὠφελήθησαν. Ὅμως τλανῶνται. Ἐκείνη ἡ συμφωνία ἕως τὸ ὑστερον δὲν τελεσφορεῖ, ἐκείνη ἡ πόλις δὲν τοὺς ἀνορθώνει, ἐκεῖνα τὰ ἀργύρια, διὰ τινος ἐπισυμβάλλουσιν περιστάσιν, τάχιον ἢ βράδιον εἰς κενόν καὶ ἄνεμον τελευταῖον διασκεδάζονται, καὶ ἦν ἠλπίζον ὠφέλειαν δὲν τὴν εὗρον. «Ἐξήλθον τινὲς Ἰσραηλιταί» τῇ ἑβδόμῃ συλλέξαι καὶ οὐχ εὗρον.» Καὶ οὕτως ἐπανῆλθον εἰς τὰς σκῆνας αὐτῶν μετὰ τὰ σακκία κενά.

Ταῦτα ἔγνωι νὰ ὑπομνήσω ἀπλῶς καὶ ἀφελῶς, πρὸς ἐπισχυμῶν τῶν θεοφιλῶς ἑορταζόντων, πρὸς νοθεσίαν τῶν ἀνεόρτων, πρὸς ἔλεγχον τῶν κακῶς καὶ ἀσθεῶς ἑορταζόντων. Οὗτοι δὲ οἱ τελευταῖοι, κατ' ἐμὲ κριτὴν, προτιμότερον εἶναι καὶ ἀνεκτότερον νὰ ἐργάζωνται καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα παρὰ νὰ ἑορτάζωσιν ὡς ποτε οἱ ἔθνηκοι κραιπλώντες, καὶ μεθύνοντες, καὶ ἀσεμολογοῦντες καὶ κατ' ἀλλήλων πικρίας καὶ χαλεπῶς συμπιπτοντες, καὶ ἐν ταῖς καφανεύσεσι χαρτοπαίζοντες καὶ ματαιολογοῦντες, καὶ τινες καὶ ἐξεμούντες τὰς μιαινοτέρας βλασφημίας. Οὗτοι εἰσὶν οἱ ψευδόμενοι ἐκεῖνοι χριστιανοί, περὶ ὧν ὁ ὁσίος Παῦλος λέγει· «Θεὸν ὁμολογοῦσιν εἰδέναι, τοῖς δὲ ἔργοις ἀρνοῦνται.» οὕτοι ὁμιλοῦσιν τὸ περιφρονημένον κίβδηλον νόμισμα, τὸ ὅποιον ἐξῆθεν μὲν φέρει τὴν νόμισμα σφραγίδα τοῦ ἀληθοῦς, ἔσθθεν δὲ φέρει τὸ ἀτιμότερον καὶ ἀσημέτερον μέταλλον. Περὶ τῶν οὕτως ἑορταζόντων εὐκαιρον καὶ ἀρμόδιον νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι ἀπεφάνθη ὁ Θεὸς μετ' ἀρχῆς καὶ θυμοῦ εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας διὰ τοῦ προφήτου Ἡσαίου· «τὰς ἑορτὰς ὑμῶν καὶ νομηνίας μισαί ἢ ψυχὴ μου, διότι ἐν αὐταῖς εὐρίσκετε καὶ πράττετε τὰς πονηρὰς ἐπιθυμίας τῶν καρδιῶν ὑμῶν.»

Τέλος πάντων τελευταῖως ἂς ἐπισφραγίσωμεν τὴν παρούσαν μελέτην ἐπισεικῶς καὶ ἀθορύβως μετὰ τὴν παράνοιαν ἐνὰς ἔθνικοῦ, καὶ ἐνὰς ἐπισήμου διδασκάλου τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας. Ἐορτῇ, ἔλεγεν ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης πρὸς τοὺς παραλελυμένους Ἀθηναίους τοῦ καιροῦ αὐτοῦ· «Ἐορτῇ ἐστὶ τὸ τὰ θεῖα πράττειν.» Καὶ ὁ ὁσίος Χρυσόστομος διδάσκει καὶ παραινεὶ ἐπακλειημένους καὶ ἐγκειμένους πολλαχοῦ τῶν ἑαυτοῦ διδασκῶν, ὅτι οἱ χριστιανοὶ δεῖν νὰ διαιρῶσι τὸν καιρὸν τῆς ἑορτῆς εἰς δύο, πρῶτον εἰς τὴν ἡμεσον λατρείαν τοῦ Θεοῦ, συνερχόμενοι εἰς τοὺς ναοὺς, ὡς ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, δοξολογοῦντες αὐτὸν ἐν μιᾷ καρδίᾳ, ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ἐν δὲ ταῖς οἰκίαις αὐτῶν μελετούντες τὰς θείας Γραφὰς μετὰ τῶν ὑπομνημάτων αὐτῶν, καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν διδάσκοντες καὶ ἀνατρέφοντες ἐν παιδείᾳ καὶ

νοθεσίᾳ Κυρίου, κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ θεοῦ Παύλου. Καὶ ἐντέρον, εἰς τὴν ἡμεσον λατρείαν τοῦ Θεοῦ, τοῦτέστιν εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν τοῦ πλησίον, καθότι ἡ ἀγαθοεργία τοῦ πλησίον, ἡ γεννομένη ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀναφέρεται εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἶναι ἡ πλέον εὐπρόσδεκτος ὁσια ἐνώπιον Αὐτοῦ.

Ἐν Ἀ γ γ ι ω  
**Ἱερώνυμος Οἰκονόμου**  
 Μεγασηπταῖότης

**ΚΑΙ ΑΛΛΑΙ ΠΕΡΙ ΤΙΜΗΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ**

Οἱ ἠθικολόγοι διακρίνουσι τὴν ἐξ ἀντικειμένου τιμὴν ἀπὸ τῆς ἐξ ὑποκειμένου.

Τί εἶναι ἡ τιμὴ ἢ ἐξ ἀντικειμένου;

Ἡ τιμὴ τοῦ φυσικοῦ ἢ ἠθικοῦ προσώπου, ὅποια πράγματι καὶ ἐν ἀληθείᾳ εἶναι, ἀνεξαρτήτως τῆς περὶ αὐτῆς κρίσεως καὶ ἐκτιμῆσεως ἄλλων προσώπων.

Τί δὲ εἶναι ἡ τιμὴ ἢ ἐξ ὑποκειμένου;

Ἡ περὶ τῆς τιμῆς τινος κρίσις καὶ ἐκτίμησις ἄλλων προσώπων.

Καὶ ἡ μὲν δικαιοσύνη καὶ ἡ ἠθικὴ ἀπαιτοῦσι τὴν συμφωνίαν τῆς ἐξ ἀντικειμένου τιμῆς μετὰ τὴν ἐξ ὑποκειμένου ἀπαιτοῦσι δηλαδή νὰ κρίνωμεν καὶ νὰ ἐκτιμῶμεν τὴν τιμὴν τῶν ἄλλων καθὼς πράγματι εἶναι, μὴ κατηγοροῦντες εἰς αὐτὴν ἐλαττώματα, τὰ ὅποια δὲν ἔχει, ἢ μὴ ἀποδίδοντες εἰς αὐτὴν ἠθικὴν ἀξίαν, τῆς ὅποιας στερεῖται.

Ἄλλὰ τοῦτο δὲν συμβαίνει πάντοτε ἡ τιμὴ ἢ ἐξ ὑποκειμένου πολλάκις ἔρχεται εἰς σύγκρουσιν καὶ ἐναντιότητα πρὸς τὴν τιμὴν τὴν ἐξ ἀντικειμένου· ἢ δὲ σύγκρουσις αὕτη καὶ ἡ ἐναντιότης ὑπάρχει, ὅταν ἡ τιμὴ τινος ἐκτιμᾶται καὶ κρίνεται ὑπὸ τῶν ἄλλων παρ' ἀξίαν, καὶ ὑπάρχῃ ψευδῆς περὶ αὐτῆς ὑπόληψις δι' ἀποδόσεως ἀνυπάρκτων ἀγαθῶν ἢ κακῶν ἰδιότητων καὶ πράξεων.

Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει, ἡ τιμὴ ἢ ἐξ ἀντικειμένου κερδίζει ὑπόληψιν ἀγαθῆν, τῆς ὅποιας πράγματι εἶναι ἀνάξια.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει, ἡ τιμὴ ἢ ἐξ ἀντικειμένου χάνει εἰς τὴν ὑπόληψιν τῶν ἄλλων, οἵτινες τὴν ἀποδίδουσι κακίας ξένας πρὸς αὐτὴν, ἢ τὴν ἀρνοῦνται ἀρετὰς, τὰς ὅποιας πράγματι κατέχει.

Ἐν ἑτέρον ἀκόμη εἶναι ἐνδεχόμενον ἡ τιμὴ ἢ ἐξ ὑποκειμένου νὰ συμφωνῇ μὲν κατὰ ποῖον πρὸς τὴν τιμὴν τὴν ἐξ ἀντικειμένου, νὰ μὴ εἶναι ἀκριβῶς ἡμῶς σύμφωνος κατὰ βαθμὸν. Τοῦτο συμβαίνει, ὅταν διὰ τὴν τιμὴν τινος ὑπάρχῃ ἀγαθὴ ἐκτίμησις τῶν ἄλλων καὶ ὑπόληψις ἀγαθῆρα ἄφ' ὅσῃν πράγματι ἀξίαι, ἢ ὅταν ὑπάρχῃ ἐκτίμησις καὶ ὑπόληψις δυσμενέστερα παρ' ὅσον ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀλήθεια ἀπαιτεῖται. Ἡ, ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἡ τελευταία συμφωνία κατὰ ποῖον καὶ διαφορά κατὰ βαθμὸν τῆς ἐξ ὑποκειμένου καὶ ἐξ ἀντικειμένου τιμῆς ὑπάρχει, δεῖται εἰς θεωρητικὴν ἠθικὴν καὶ ἄλλοτερον ἢ χειρότερον παρ' ὅτι πράγματι εἶναι.

Ἄλλὰ καὶ ἡ τιμὴ ἢ ἐξ ὑποκειμένου δυνατόν νὰ ποικίλῃ μέχρι τοῦ νὰ καταστῇ καὶ εἰς βίτικὴν διαφωνίαν καὶ ἐναν-

τιότητα. Τοῦτο παρατηρεῖται ὅπου διάφοροι κριταὶ διάφορον ἔχουσι γνώμην περὶ τῆς τιμῆς τοῦτο ἢ ἐκεῖνου τοῦ προσώπου.

Ἐἴνε ἡμῶς καὶ μετὰ περὶ τῆς τιμῆς τῆς ἐξ ἀντικειμένου γνώμης, ἀλάνθαστος πάντοτε καὶ ἀκριβοεικάλα, ἢ δὲ μετὰ αὐτῇ γνώμῃ εἶναι ἡ γνώμη τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἄνθρωποι, εἴτε ἐκ παρεγγήσεων, εἴτε ἐκ προσωποληψίας, εἴτε ἐξ ἔχθρας, εἴτε ἐνεκα πολλῶν ἄλλων αἰτιῶν, δυνατόν εἰς τὴν περὶ ἡμῶν ἠθικὴν ἐκτίμησιν τῶν νὰ μὴ ἀληθεύουσιν· ἀλλ' ὑπεράνω τῶν περὶ ἡμῶν πλανῶν τῶν ἀνθρώπων κείται ἡ ἀλήθεια καὶ πραγματικὴ ἐκ τοῦ Θεοῦ ὑπόληψις καὶ ἐκτίμησις, **θεοῦ οὕτως ὡς παγγνώστης γνωρίζει τὸν καθένα ὅλος πρὶν ἡμῶς εἶναι, ὡς Ἀλήθεια δὲ καὶ Δικαιοσύνη, τὸν καθένα σύμφωνα πάντοτε μετὰ τὴν ἀξίαν τοῦ ἐντιμαῖ.**

Ἐπὶ. Π. Γαλανός

**ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ**  
 (Κατ' ἑλευθέρην μετάφρασιν.)

**ΤΟ ΑΚΑΤΑΛΗΠΤΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**

Ἡ περὶ τῶν θεῶν πραγμάτων γνώσις μας πρὸς τὴν γνώσιν ὁμοιάζει τῶν νηπίων. Τί συμβαίνει εἰς τὸ νηπίον; Βλέπει μὲν πολλὰ καὶ ἀκούει, καὶ εὐθίγους ἐκβάλλει ἀνάβρους καὶ συγκεχυμένους, ἀλλὰ καθαρὸν τι καὶ ὀρισμένον καὶ σαφές οὕτε βλέπει, οὕτε ἀκούει, οὕτε ὁμιλεῖ· καὶ κατὰ μὲν ἐννοεῖ, ἀλλὰ τίποτε νὰ ἐκφράσῃ δὲν ἠμπορεῖ. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡμεῖς πολλὰ μὲν γνωρίζομεν, ἀλλὰ τὸ πᾶς αὐτῶν δὲν ἠξεύρομεν. Π. χ. ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πανταχοῦ καὶ ὅτι ὁλόκληρος εἶναι πανταχοῦ τὸ γνωρίζομεν· ἀλλὰ τὸ πᾶς συμβαίνει τοῦτο δὲν το ἠξεύρομεν· ὅτι ἀρχὴν ἐν ἔχει ὁ Θεός, ὅτι εἶναι ἀγέννητος καὶ αἰώνιος, τὸ γνωρίζομεν· ἀλλὰ τὸ πᾶς δὲν τὸ ἠξεύρομεν. Διότι νοῦς καὶ σκέψις εἶναι ἀνικανοὶ νὰ γνωρίσουν πᾶς δύναται οὕσα τις νὰ μὴ ἔχῃ τὸ εἶναι καὶ τὴν ὑπαρξὴν τῆς μήτε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τῆς μήτε ἀπὸ ἄλλο τι. Ἡξεύρω ὅτι ὁ Πατὴρ ἐγέννησεν Υἱόν· τὸ θε πᾶς δὲν τὸ γνωρίζω. Ἡξεύρω ὅτι τὸ Πνεῦμα ἀπὸ τὸν Πατέρα ἐκπορεύεται· ἀλλὰ τὸ πᾶς δὲν το καταλαμβάνω. Καὶ εἰς νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ ταπεινοτέρων, διάφορα τρώγομεν φαγητά, τὰ ὅποια μερίζονται καὶ μεταποιοῦνται εἰς φλέγμα, εἰς αἷμα, εἰς χυμόν, εἰς χολήν· τοῦτο γνωρίζομεν· πᾶς ἡμῶς γίνεται ἢ μεταποιήσας αὐτὴν, ἰδοὺ ὅτι ἀγνοοῦμεν. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐν ἀγνοίᾳ εὐρίσκαμεθα δι' ὅσα καθ' ἡμέραν βλέπομεν καὶ τρώγομεν, τί πολυπραγμονοῦμεν περὶ τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ, ἔχοντες τὴν ἀξίωσιν νὰ κατανοήσωμεν καὶ νὰ καταλάβωμεν αὐτὴν;

**ΓΥΝΗ ΚΑΙ ΘΕΟΣ**

Γυναῖκα πρόκειται νὰ λάβωμεν· διὰ τὸν Θεόν ἂς κάμωμεν τὴν ἐκλογὴν μας. Πῶς; Ἀποβλέποντες ὅχι εἰς τὴν παρουσίαν τῶν χρημάτων, οὐδὲ εἰς τοῦ γένους τὴν ἐπιφύ-

μότητα, ἀλλ' εἰς τῆς ψυχῆς τὴν εὐγένειαν καὶ εἰς τῶν τρώπων τῆς τῆν ἀρετὴν καὶ τὴν κοσμιότητα. Διότι, γυναῖκα λαμβάνοντες, σύντροφον τοῦ βίου λαμβάνομεν, καὶ ὄχι συντάριον δι' ἐπιχειρήσιν κερδοσκοπίας.

ΓΟΝΕΙΣ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΙ ΠΑΙΔΟΚΤΟΝΩΝ

Πολλοὶ πατέρες, μετὰ μανίας προσηλωμένοι εἰς τὰ ὕλικὰ συμφέροντα καὶ τὰς βιοτικὰς τῶν ὑποθέσεις, παραμελοῦσιν ὅλους διόλου τὰς ψυχὰς τῶν τέκνων τῶν καὶ γίνονται αἰτίαι τῆς ἠθικῆς διαστροφῆς τῶν. Αὐτοὺς δὲ τοὺς πατέρας ἐγὼ (καὶ ὅ,τι θὰ εἴπω δὲν προέρχεται ἀπὸ θυμῶν) θεωρῶ χειροτέρους καὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς παιδοκτόνους. Διότι οἱ μὲν παιδοκτόνοι χωρίζουν διὰ τῆς βίας τὸ σῶμα τῶν τέκνων τῶν ἀπὸ τῆς ψυχῆς τῶν· οἱ δὲ ἀμελοῦντες τῶν τέκνων τῶν γονεῖς καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῶν καὶ τὸ σῶμα εἰς τὴν αἰώνιον ἐμβάλλουσι κόλασιν. Καὶ ὁ μὲν βίαιος τοῦ σώματος θάνατος κατ' ἀνάγκην θὰ ἐπιβῆται ποτε καὶ διὰ τῆς φύσεως, τὸν δὲ αἰώνιον θάνατον ψυχῆς καὶ σώματος δυνατὸν ἦτο καὶ νὰ τὸν διαφύγῃσι τὰ τέκνα, ἐὰν δὲν τὸν ἔφερον ἐναντίον τῶν ἡ πατρικῆ ἀμέλειαι καὶ ἀλαφορίας. Πρὸς τοῦτοις, ἡ καθολικὴ ἀνάστασις θὰ καταργήσῃ μίαν ἡμέραν τὸ κράτος τοῦ σωματικῶ θανάτου καὶ θ' ἀποδώσῃ εἰς τὴν ἀθανάσιαν καὶ τὴν ἀφθαρσίαν τὰς φθαρσίας ἐν τῷ τάφῳ σάρκα· ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπόλειπν τῆς ψυχῆς καμμία δὲν ὑπάρχει διόρθωσις καὶ παρηγορία. Διότι, ἐὰν ἐν ἀμαρτίαις ἀποθῆνῃ, καμμία σωτηρία δὲν εἶνε δυνατὴ, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην ἀτελευτήτος θὰ ἐπέλθῃ ἡ τιμωρία. Ὡστε ὄχι ἀτόπως ἠμποροῦμεν νὰ ὀνομάσωμεν καὶ παιδοκτόνων χειροτέρους τοὺς τοιοῦτους πατέρας. Διότι δὲν εἶνε τόσον φοβερὸν τὸ νὰ ἀκονήσῃ τις ξίφος, διὰ τοῦ ὅπου ὀπίσσω τὴν δεξιάν του καὶ τὸ βυθίσῃ εἰς αὐτὸν τοῦ τέκνου του τὸν λαιμὸν, ὅσον τὸ νὰ καταστρέψῃ καὶ διαφθερῇ τὴν ψυχὴν του· διότι μὲ καὶ τὴν τιποτε δὲν ἠμπορεῖ ἴσον νὰ θεωρηθῇ.

ΓΟΝΕΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΦΛΥΑΡΗΜΑΤΑ

Ἦνε γονεῖς οἵτινες ὄχι μόνον τίποτε χρήσιμον εἰς τὰ τέκνα τῶν δὲν συμβουλεύουσιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ ἐπιβλαβῆ διὰ παντοίων φλυαρημάτων τὰ ὠθοῦν. Διότι ὅλον, τὸ ὅποιον ἀκούουν ἐκ τοῦ στόματός τῶν, τοῦτο περὶ τοῦ εἶνε· ὅτι ὁ δαίμων, ἐνῶ ἦτο ἀπὸ ταπεινὴν οἰκογένειαν, κατώρθωσε νὰ ἀνέλθῃ εἰς μεγάλα ἀξιώματα· ἢ ὅτι ἀπέκτησε πλοῦτον πόλιν· ἢ ὅτι ἔλαβε γυναῖκα μὲ προῖκα μεγάλῃν· ἢ ὅτι ἔκτισε σπίτια λαμπρὰ κ.τ.λ. Καὶ ἐν γένει δεικνύουν ὡς ζηλευτοὺς καὶ φέρουν εἰς παράδειγμα μισητοὺς ἄνδρας, οἵτινες εὐδοκίμησαν εἰς κοσμικὰ πράγματα· διὰ δὲ τὰ ἀποβλέποντα εἰς τοὺς οὐρανούς οὐδὲ ἀπαρ' ἀναφέρει τις· καὶ ἀνὰ δὲ ἄλλος ἐπιχειρήσῃ ν' ἀναφέρῃ, ἐκδιώκεται ἀπὸ τὸν οἶκον ὡς ἐρχόμενος νὰ βλάβῃ καὶ τὸ πᾶν νὰ ἀνατρέψῃ. Καὶ ἐν τούτοις τὰ ἀνοτέρω τῶν γονέων φλυαρήματα, διαφθερίζουν ὅλα τὰ καλὰ, καὶ τόσας ἀνάσθας καὶ τόσῃν ἄμμον φέρουσι πρὸς τὰς ψυχὰς

τῶν τέκνων τῶν, ὥστε τὰς κάμνουσιν ἀκάρπους καὶ ἀγόνους εἰς ἔργα χριστιανικῆς ἀγαθότητος καὶ σωτηρίας.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΕΡΩΜΕΘΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΜΑΡΤΑΝΟΝΤΑΣ

Ἀμαρτάνει τις; Ἄς μὴ ἀγανακτῶμεν ἐναντίον του, μηδὲ στενοχωρημένοι ἄς ἐρχώμεθα πρὸς αὐτόν. Τὶ κάμνουσιν οἱ ἱατροὶ εἰς τοὺς ἀσθενούντας; Δὲν ζητοῦν νὰ τοὺς σπῶσιν ἐπάνω μὲ ὄργην καὶ μὲ ἐπιπλήξιν, ἀλλὰ προσπαθοῦν νὰ τοὺς θεραπεύουσιν δίδοντες τὰ φάρμακα μὲ περιποιήσεις πολλὰς καὶ παρακλησεις. Τοῦτο ἄς κάμωμεν καὶ θταν ἀμαρτάνοντα ἔχωμεν ἀπέναντί μας· ἐὰν μὲν νὰ τιμωρήσωμεν ἐπρόκειτο καὶ δικαστοῦ εἶχομεν θέσιν, καὶ νὰ ἀγανακτῶμεν τότε ἔπρεπεν· ἀλλ' ἐὰν ὡς ἱατροὶ θέλωμεν νὰ φερθῶμεν καὶ τὴν θεραπείαν ἐπιθυμῶμεν τοῦ ἀμαρτήσαντος, καὶ νὰ τὸν παρακαλοῦμεν χρεωστοῦμεν, καὶ αὐτὰ, ἂν τύχῃ ἀνάγκη, τὰ γονατὰ του νὰ ἐγγίσωμεν ὀφείλομεν, ὥστε νὰ γίνῃ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐπιζητοῦμεν.

Ἡ Ὑπεροχὴ

Νὰ ὑπερέχῃς θέλεις; Ἡ λαμπρότης καὶ ἡ ἐπιστιμότης δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοὺς τόπους εἰς τοὺς ὁποίους μένει τις, οὐδὲ ἀπὸ τὰ φορέματα, οὐδὲ ἀπὸ τὰ ἀξιώματα, οὐδὲ ἀπὸ τὸ ἂν εἶνε βασιλεὺς καὶ δυνάστης, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὴν ἀρετὴν τῆς ψυχῆς καὶ ἀπὸ τὴν χριστιανικὴν φιλοσοφίαν τοῦ βίου.

ΤΟ ΓΝΩΡΙΣΜΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

Αὕτη εἶνε τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου ἡ εἰκόνα, τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ ὁ χαρακτήρ, τῶν ἀποστόλων τὸ γνῶρισμα. Διὰ τούτου θὰ γνωρισθῶσιν ὅλοι οἱ μαθηταὶ μου εἰδοθῆ. Διὰ τίνος εἶπῃ; Τάχα διὰ τοῦ ὅτι νεκροὺς θὰ ἀνασταίνωσιν, ἢ λεπρούς θὰ καθαρίζωσιν, ἢ δαίμονας θὰ ἐκδιώκωσιν; ὄχι· ἀλλ' ὅλα ἐκεῖνα παρατρέξας, διὰ τούτου λέγει, θὰ γνωρισθῶσιν ὅλοι οἱ μαθηταὶ μου εἰδοθῆ, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον.

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΑΘΕΤΩΜΕΝ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΜΑΣ

Περισσεύματα ἔχεις; Κάμνε ἐξ αὐτῶν ἐλεημοσύνας. Τὸ μὴ ἔλασιν ἴσον εἶνε τῷ κλέπτειν. Ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε περισσῶτερα ν' ἀποκτήσῃς, ὄχι διὰ νὰ τὰ ἐξοδεύσῃς εἰς πορνείαν καὶ εἰς μέθην καὶ εἰς φαγητῶν ποικιλίαν καὶ ἀφθονίαν καὶ εἰς φορεμάτων πολυτέλειαν καὶ εἰς τὰς ἄλλας ματαιότητας καὶ ἀνοησίας, ἀλλὰ διὰ νὰ τὰ μοιράζῃς εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκας. Καὶ καθὼς, θταν λάθῃ τις βασιλικὰ χρήματα, ὅπως τὰ διανεμῇ εἰς ὠρισμένα πρόσωπα, ἐὰν τὰ ἐξοδεύσῃ αὐτὸς εἰς τὰς ἰδικὰς του μοιρίας, θὰ δώσῃ λόγον καὶ θὰ δικασθῇ διὰ τὴν αὐθαιρεσίαν καὶ τὴν ἀπιστίαν, τοιοῦτοτρό-

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐξεδόθη τὸ **Μέγα Ἐρολόγιον** περιέχον ὅσας τὴν Κανονικὴν Ἀκολουθίαν κατὰ τὴν τάξιν τῆς Ὁριβόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας μετὰ τῶν ὕμνων τοῦ ἐπιταφίου, ἐγράψαι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐπιβλήψαι καὶ διορθῶσαι τοῦ ἀρχιμανθέρτου Ἰωάννου Μαρτίνου. Οἱ ἐκδόται κ. κ. Χαράλαμπος Λέγγερης καὶ Κωνστ. Παρασκευόπουλος οὐδεμίαν ἐπέσθησαν δαπάνης πρὸς εὐπρεπεστέραν ἔκδοσιν τοῦ ἱεροῦ ἔργου, πολλὰ πλεόν ἐπιμελημένην τῆς ἐν Βενετίᾳ γνωστῆς ἐκδόσεως. Καὶ ὁ χάρτης ἐκλεκτότερος καὶ οἱ τυπογραφικαὶ χαρακτῆρες μεγαλειότεροι, οὕτως ὥστε τὸ ὅλον ἔργον ἐξετάθῃ εἰς σελ. 656, 33 δὲ καλλιτεχνικαὶ εἰκόνες εἰλημμένα φωτοτυπικῶς ἐκ τῶν ἀρίστων βυζαντινῶν ἀγιογραφῶν προσδίδουσιν εἰς αὐτὸ καὶ ἰδιόζουσαν καλλιτεχνικὴν ἀξίαν. Ἐκαστος τόμος μὲ φιλόκαλον καὶ στερεὸν δέσμιον καὶ καλύμματα χρυσοκόσμητα, πωλεῖται διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις δρ. 7, διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δρ. 8, διὰ δὲ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 7.

— Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, ὡς ῥήτωρ καὶ διδάσκαλος (κατὰ τὰ συγγράμματα αὐτοῦ) ὑπὸ Χρυσοστόμου Α. Παπαδοπούλου, καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ ἐν Ἱερουσόλυμοις. Ἡ λαμπρὰ καὶ περισπούδαστος αὐτῆ μελέτη, δημοσιευθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν ἐπιφυλλίδι τῆς Τεργεσταίας «Ἡμέρας», ἐξεδόθη καὶ εἰς ἰδιαιτέρον ταῦχος ἐκ σελ. 38.

— Τιμοθέου Ἀναστασίου προλήτου τῆς Θεολογίας, ἱερέως τοῦ Σωφρονιστηρίου Ἀβέρωφ, «Σωφρονιστήριον Ἀβέρωφ» σωφρονιστήρια καὶ ἔθνικὸς σωφρονισμὸς. Τὸ ὅλον ἔργον, ἐκ σελ. 237, τιμᾶται ἐν τῷ ἑσωτερικῷ φρ. 2, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 2. Στερούμενοι χρόνου ἤδη θὰ δημοσιεύσωμεν βραδύτερον τὴν περὶ αὐτοῦ κρίσιν μας.

ΔΙΔΑΣΕΙΣ

Α') Οὐδὲν ὀμολοῖσθε θὰ εἶνε δεκτὸν εἰς τὰς σταλας τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐὰν ἐν τῷ συνόλῳ ἢ καὶ ἐν μέρει ἀντιτίθεται πρὸς τοὺς ἔθους τῆς ἐλευθερίας ἐν Τουρκίᾳ κυκλοφορίας.

Β') Οἱ ἐηλούμενοι νῆσι συνδρομηταὶ τῆς «Ἀναπλάσεως» θὰ λαμβάνωσι δύο φύλλα ἀπὸ τῆς εἰς τὸ Γραφεῖον δηλώσεως τῶν. Ὡς πραγματικὴ δὲ συνδρομηταὶ θὰ ἐγγραφῶσι καὶ θὰ λάβωσι καὶ τὰ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἔτους ἢ τῆς β' ἐξαμηνίας φύλλα, ἐὰν μετὰ τὴν λήψιν τῶν δύο φύλλων πληρῶσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἀπ' εὐθείας ἢ διὰ τῶν οἰκείων ἀνταποκριτῶν, οἵτινες παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἀμέσως τοῦτο εἰς τὴν Διεύθυνσιν. Ἄλλως, συνδρομηταὶ δὲν θεωροῦνται, καὶ παρακαλοῦνται νὰ ἐπιστρέψωσι τὰ δύο σταλῆντα πρὸς αὐτοὺς φύλλα διὰ τῶν ἀνταποκριτῶν, δι' ὧν ἐνεγράφησαν, ἢ ἀπ' εὐθείας, ὅπου ἀνταποκριταὶ δὲν ὑπάρχουσι, διὰ νὰ μὴ καταστρέφονται ἀδίκως σειραὶ τοῦ περιοδικοῦ. Τὸ μέτρον τοῦτο θέλει ἐφαρμόσῃ ἀπαρεγγελλίως καὶ γενικῶς ἡ Διεύθυνσις, ἐπειδὴ συμβαίνει ἐκ τῶν ἐγγραφομένων καὶ λαθόντων τὰ φύλλα πολλῶν μηνῶν νὰ παραίτωνται ἔπειτα ὄχι ὀλίγοι, κατακρατούντες ἅμα τὰ ληφθέντα φύλλα καὶ μὴ ἀποζημιώνοντες καὶ διὰ τὰ ταχυδρομικὰ.

πος καὶ ὁ πλοῦσιος εἶνε ὡς θαματοφύλαξ χρημάτων, τὰ ὅποια πρέπει νὰ μοιρασθῶσιν εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἄν λοιπὸν εἰς τὸν αὐτὸν του περισσώτερον ἐξοδεύσῃ ἀπὸ ὅ,τι πράγματι ἔχει ἀνάγκην, βαρείας πρὸς τὸν Θεὸν θὰ δώσῃ τὰς εὐθύνας. Διότι ὅσα κατέχει δὲν εἶνε πράγματι ἰδικὰ του, ἀλλ' ἀνήκουσιν εἰς τοὺς ἀπόρους ἀδελφούς του.

ΑΡΧΑΙΩΝ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Διμήτριος ὁ Φαληρεὺς συνεβούλευε Πτολεμαῖον τὸν βασιλεῖα ν' ἀναγινώσκῃ τὰ βιβλία τὰ πραγματευόμενα περὶ βασιλείων καὶ ἡγεμονίων· διότι, ἔλεγεν, ὅσα οἱ φίλοι δὲν ἔχουν τὸ θάρρος νὰ λέγουν εἰς τοὺς βασιλεῖς, εἰς τὰ βιβλία οὗτοι θὰ τὰ εὐρωσι γραμμένα.

— Ὅτε Διονύσιος ὁ τύραννος ἔστειλε διὰ τὰς κόρας τοῦ Λυσάνδρου φορέματα πολυτελῆ, ὁ Λυσάνδρος τὰ ἐπέστρεψεν εἰπὼν ὅτι φοβεῖται μήπως δι' αὐτὰ συμβῆ ἀισχυρὰ μᾶλλον νὰ φανώσιν.

— Ἐρωτηθεὶς ὁ Ἀγησίλαος ποῖα ἀπὸ τὰς δύο εἶνε καλιτέρα, ἡ ἀνδρεία ἢ ἡ δικαιοσύνη, καμμίαν ἀνάγκην, εἶπε, ἐὰν θὰ εἶχομεν τῆς ἀνδρείας, ἐὰν ὅλοι ἦμεθα δίκαιοι.

— Ὁ Ἰδίοις, ἀποθυήσων, παρήγγειλεν εἰς τοὺς φίλους του κανὲν ἄγαλμα νὰ μὴ τοῦ κάμωσιν, οὐδὲ εἰκόνα· διότι, ἐὰν μὲν καλὸν τὴν ἔργον ἔκαμα, εἶπε, τοῦτο θὰ μοῦ εἶνε μνημείον· ἐὰν δὲ ὄχι, εἰς τίποτε δὲν θὰ ὠφεληθῶσιν ὅλοι οἱ ἀνδριάντες.

— Ἅγιος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου ἐρωτηθεὶς, εἰς τί μάθημα πρὸ πάντων γυμνάζονται οἱ Σπαρτιάται, εἰς τὸ ἄρχειν, ἀπήντησε, καὶ εἰς τὸ ἄρχεσθαι.

— Ἅγιος ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων συληφθεὶς ἐξ ἐνδράς, καὶ ἔνευ διπλῆς ὑπὸ τῶν ἑφῶρων καταδικασθεὶς, ἀπαγομένους δὲ διὰ νὰ ἀπαγχονισθῇ, εἶδεν ἕνα ἐκ τῶν ὑπηρετῶν του κλαίοντα. Καὶ ἀμέσως σπεύσας, τῷ εἶπε, μὴ κλαίῃς δι' ἐμέ, ὦ ἄνθρωπε. Διότι καὶ εἰς τὴν θέσιν μου αὐτὴν, παρανόμως καὶ ἀδίκως φρονεούμενος, εἶμαι πολὺ καλιτέρος ἀπὸ τοὺς φρονεῖς μου.

— Ἐπῆναι ποτὶ τις πρὸς τὸν Ἀρίστων τὴν Κλεομένη, διότι ἐρωτηθεὶς τί πρέπει νὰ κάμῃ ὁ καλὸς βασιλεὺς, εἶπε, τοὺς μὲν φίλους νὰ εὐεργετῇ, τοὺς δὲ ἐχθροὺς νὰ βλάπτῃ. Καὶ ὁ Ἀρίστων, πῶσπ καλιτέρον εἶνε, εἶπε, τοὺς μὲν φίλους νὰ εὐεργετῇ, τοὺς δὲ ἐχθροὺς φίλους νὰ κάμῃ.

— Ἀρχιβάσις ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγησίλαου, θταν ὁ Φίλιππος μετὰ τὴν ἐν Χαίρωνειᾷ μάχην τῷ ἔγραψεν ἐπιστολὴν ὑπερήφανόν πως καὶ σκληράν, τῷ ἀπήντησεν, ἐκὰν μετρήσῃ τὴν σκίαν σου, δὲν θὰ τὴν εὐρῃς ὅτι ἔγινε μεγαλητέρα ἀπ' ὅ,τι ἦτο προτοῦ νικήσῃς.

— Λέων ὁ υἱὸς τοῦ Εὐρυκρατίδα, ἐρωτηθεὶς εἰς ποῖαν πόλιν ἠμπορεῖ τις νὰ κατοικήσῃ ἀσφαλῶς, ὅπου, εἶπε, μήτε περισσώτερα, μήτε ὀλιγώτερα ἀπὸ ὅσα πρέπει ἔχουσιν οἱ κάτοικοι· καὶ ὅπου τὸ μὲν δίκαιον ἰσχυρόν εἶνε, τὸ δὲ δίκαιον ἀσθενές.

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ  
ΕΙΣ ΤΑΣ ΛΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ 'ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,  
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΒΕΒΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὴν Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱερῶν  
Σόνοδον 7 - 8 μ. μ.

Κυριακῆ 6 Σεπτεμβρίου Μ. Γαλανός  
Τετάρτη 9 » Κ. Διαλησιμῆς  
Σαββάτω 12 » Μ. Γαλανός.

Εἰς τὴν Β' ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναφ' τῆς ἁγίας  
Εὐρύνης 15 - 6 μ. μ.

Κυριακῆ 6 Σεπτεμβρίου ἀρχ. Τ. Ἀναστασίου.

Εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶ Τμήμα τῆς Ἀναπλάσεως  
ἐν τῷ ἁγίῳ Νικολάῳ

Κυριακῆ 6 Σεπτεμβρίου 5-6 Κ. Διαλησιμῆς.

Ἐν τῷ Ζωννέῳ Ὀρφανοτροφείῳ

Πέμπτη 10 Σεπτεμβρίου 7-8 Μ. Γαλανός.  
Σαββάτω 12 » 7-8 Δ. Παπαδόπουλος.

Εἰς τὰς φυλακὰς Σουγγοῦ.

Παρασκευῆ 4 Σεπτεμβρ. 7 1/2 - 8 1/2 π. μ. Τ. Ἀναστασίου

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 13ης Σεπτεμβρίου 1898

Τὰ τῆς αὐρίου Κυριακῆς ἀναγνώσματα βλέπε εἰς τὸ  
προηγούμενον φύλλον. Ἐνταῦθα δημοσιεύονται τὰ τῆς μεθε-  
πομένης, ὅπως περιέρχονται ἐγκαίρως εἰς χεῖρας πάντων.

Κείμενον

11 Ἀδελφοί, ἴδετε κληρικούς ὑμῖν γράμμασιν ἐγραψα τῆ ἐμῆ  
χειρὶ. 12 Ὅσοι θέλουσιν ἐπιπροσπίπτει ἐν σαρκί, οὗτοι ἀναγκάζου-  
σιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, μόνον ἵνα μὴ τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ διώ-  
κωνται. 13 Οὐδὲ γὰρ οἱ περιτεμνόμενοι αὐτοὶ νόμον φυλάσσουσιν  
ἀλλὰ θέλουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι, ἵνα ἐν τῇ ὑμετέρᾳ σαρκὶ καυ-  
χῆσονται. 14 Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχῆσθαι, εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ  
τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται,  
καθὼς τῷ κόσμῳ. 15 Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὐτε περιτομὴ τι λαχού-  
σιν, οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καὶνὴ κτίσις. 16 Καὶ ὅσοι τῇ κανόνι τούτῳ  
στοιχῆσουσιν, εὐφρανθήτωσαν καὶ ἔλεος, καὶ ἐπί τὸν Ἰσραὴλ τοῦ  
θεοῦ. 17 Τοῦ λοιποῦ κόπους μὴ μνηθεῖτε παρεχόμενοι· ἐγὼ γὰρ τὰ  
στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βραστάτω. 18 Ἡ γὰρ  
τις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ πνεύματος ὑμῶν,  
ἀδελφοί, Ἄμην. (Γαλάτας 5' 11-18.)

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

11 Ἀδελφοί, παρατηρήσατε, μὲ πρόσον, μεγάλην χάριμα κτλ. εἰς  
ἐπιτολῆς τῆς ἐπιστολῆς μου τούτης. 12 Ἐγὼ ὁ ἴδιος Πέτρος  
διὰ τῆς αὐτογράφου ταύτης ἐπιστολῆς μου πᾶς ὁ ἀδελφεὸς ἐπι-  
νοῶν, οἱ ὅποιοι θέλουσιν ἐπιπροσπίπτει καὶ νὰ ἐπαινέθων μετὰ τῶν  
Ἰουδαίων τῶν ἐχόντων τὴν περὶ τὴν σαρκὶν περι-  
τομήν, αὐτοὶ πᾶς ἀναγκάζουσιν νὰ περιτέμνεσθαι· μόνον δὲ νὰ μὴ κα-  
ταδύκωνται, ὡς πιστεύοντες καὶ χρησιμεύοντες ἐπὶ τῇ σωματικῇ πράξει  
καὶ ὄχι ἐκ τῆς σαρκικῆς περιτομῆς, ἀλλ' ἐκ τῆς πίστεως εἰς τὸν  
σταυρωθέντα Χριστόν. 13 Διότι οὐτε αὐτοὶ, οἱ ὅποιοι διὰ τῆς δια-  
σκαλίας τῶν ἐπιβάλλον τὴν περιτομήν, δὲν φυλάττουσιν ὅλας τὰς δια-

τάξεις τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου, ἀλλὰ θέλουσιν νὰ σαε πείθων νὰ περι-  
τέμνεσθαι, διὰ νὰ καυχῶνται μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἐπὶ σαε πρῶτη  
λύσειαν εἰς τὴν σαρκικὴν περιτομήν. 14 Ἐγὼ ἐμὲ δὲ μὴ γένοιτο νὰ  
ἔχω τὴν περὶ τὴν μου καὶ νὰ καυχῶμαι εἰς ἄλλο τι, παρὰ μόνον  
εἰς τὴν σταύρωσιν τοῦ Κυρίου μου Ἰησοῦ Χριστοῦ· δυνάμι τῆς  
σταυρώσεως ταύτης τὸ κοσμικὰ ὀλέγηται δὲν ἔχουν πλέον καμμίαν  
ἐπιπροσπίπτει εἰς ἐμὲ, ὥστε νὰ μὴ παρασύρουν· εἶνε ὡς ἐσταυρωμένη καὶ  
νεκρὰ ἡ δυνάμις τοῦ κόσμου δι' ἐμὲ· καὶ ἐγὼ εἶμαι ὡς νεκρὸς ἀπέ-  
ναντι τοῦ κόσμου· δὲν ἔχω πλέον καμμίαν ἐπιθυμίαν καὶ ὄρεξιν διὰ  
τὴν πρόσκαιρον δόξαν καὶ τὸ κοσμικὰ ἀγαθόν. 15 Διότι ἐνώπιον τοῦ  
Ἰησοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν ἂν εἶνε τις περιτεμνόμε-  
νος ἢ ἀπεριτεμνόμενος· αὐδαμῶν ὄξιν ἔχει ἡ περιτομὴ ἢ ἡ ἀκροβυστία  
τὸ πᾶν εἶνε ἡ νέα κτίσις· ὅλη ἡ ἀξία συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἀναγεν-  
νηθῇ τις καὶ νὰ ἀναπλάσῃ τὴν καρδίαν του. 16 Καὶ ὅσοι ἐκ τῶν  
ἰθνητικῶν ἀκαλουθήσουσιν τὸν νόμον τοῦτον τῆς ἀναγεννήσεως, αὐτοὶ  
ὄχι ἔχουν τὴν εἰρήνην τοῦ θεοῦ καὶ αὐτοὶ ὄχι εὐφρανθήτωσιν καὶ ὄχι σω-  
τηρίαν· καὶ ὅσοι δὲ Ἰσραηλῖται εἶνε ἀληθῆς λαὸς τοῦ θεοῦ καὶ αὐτοὶ  
ὄχι ἔχουν εἰρήνην καὶ ἔλεος. 17 Τὸ πᾶν λοιπὸν εἶνε ἡ ἀναγέννησις  
ἢ δὲ σαρκικὴ περιτομὴ δὲν ἔχει σημασίαν. Αὐτὴ εἶνε ἡ ὀριστικὴ  
γνώμη μου· ἐνεκα τῆς διδασκαλίας μου ταύτης καταδικάζωμαι καὶ  
φέρω εἰς τὸ σῶμά μου τὰ σημεῖα τῶν πληγῶν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.  
Ἀφοῦ λοιπὸν αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθῆς διδασκαλία μου διὰ τὸ ζήτημα  
τῆς περιτομῆς, ἀπὸ τῶρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἂς παύσῃ πλέον πᾶσα περὶ  
αὐτοῦ ἐκτιμολογία, καὶ κανεὶς ἂς μὴ με βλάτῃ εἰς κόπους δι' αὐτό.  
18 Ἡ δὲ διὰ τοῦ Κυρίου μου Ἰησοῦ Χριστοῦ δεδομένη χάρις τῆς ἀφί-  
σεως τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῆς προσθήκης τῶν πνευματικῶν δωρεῶν,  
εἶθε νὰ εἶνε μετὰ τὴν ψυχὴν σας, ἀδελφοί, Ἄμην.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 13ης Σεπτεμβρίου 1898

Κείμενον

Ἔειπεν ὁ Κύριος, Οὐδεὶς ἀναβῆκεν εἰς τὸν οὐρανόν, εἰμὴ ὁ ἐκ τοῦ  
οὐρανοῦ καταβάς, ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ. Καὶ  
καθὼς Μωϋσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὕψωθη καὶ δεῖ τὸν  
Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπολέται,  
ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον. Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον,  
ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς  
αὐτὸν μὴ ἀπολέται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον. Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ  
Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον, ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα  
σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ. (Ἰωάν. γ', 13-17.)

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

Ἔειπεν ὁ Κύριός μας· Κανεὶς δὲν ἔχει ἀναβῆ εἰς τὸν οὐρανόν,  
παρὰ μόνον ὁ καταβάς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, θετικῶς  
εἶνε εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ καθὼς ὁ Μωϋσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν εἰς τὴν  
ἐρήμον, οὕτω πρέπει νὰ ὕψωθῇ εἰς τὸν σταυρὸν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώ-  
που, διὰ νὰ σωθῇ καὶ διὰ νὰ ἔχη ζωὴν αἰώνιον, καὶ νὰ μὴ κατα-  
σθῇ κανεὶς ἐξ ἐκείνων ὅσοι πιστεύουσιν εἰς αὐτόν. Διότι τὸν κόσμον ὁ  
θεὸς οὕτω τὸν ἠγάπησεν, ὥστε τὸν Υἱὸν τοῦ τὸν μονογενῆ παρέδω-  
κεν εἰς θάνατον, διὰ νὰ μὴ κατασθῇ κανεὶς ἐξ ἐκείνων, ὅσοι πιστεύουσιν  
εἰς αὐτόν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἔχουν βίον ζωὴν αἰώνιον. Διότι δὲν ἀπέστει-  
λεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν του εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ δικάσῃ καὶ κατα-  
δικάσῃ τὸν ἁμαρτωλὸν κόσμον, ἀλλὰ τὸν ἀπέστειλε διὰ νὰ πιστεύ-  
σουσιν εἰς αὐτόν οἱ ἁμαρτωλοὶ τοῦ κόσμου καὶ μετανοήσιν, νὰ σω-  
θῶν οὕτω διὰ μέσου αὐτοῦ.

Κ. Α. Διαλησιμῆς

καὶ ὁ ἴδιος Πέτρος διὰ τῆς αὐτογράφου ταύτης ἐπιστολῆς μου πᾶς ὁ ἀδελφεὸς ἐπι-  
νοῶν, οἱ ὅποιοι θέλουσιν ἐπιπροσπίπτει καὶ νὰ ἐπαινέθων μετὰ τῶν  
Ἰουδαίων τῶν ἐχόντων τὴν περὶ τὴν σαρκὶν περι-  
τομήν, αὐτοὶ πᾶς ἀναγκάζουσιν νὰ περιτέμνεσθαι· μόνον δὲ νὰ μὴ κα-  
ταδύκωνται, ὡς πιστεύοντες καὶ χρησιμεύοντες ἐπὶ τῇ σωματικῇ πράξει  
καὶ ὄχι ἐκ τῆς σαρκικῆς περιτομῆς, ἀλλ' ἐκ τῆς πίστεως εἰς τὸν  
σταυρωθέντα Χριστόν. 13 Διότι οὐτε αὐτοὶ, οἱ ὅποιοι διὰ τῆς δια-  
σκαλίας τῶν ἐπιβάλλον τὴν περιτομήν, δὲν φυλάττουσιν ὅλας τὰς δια-